

מ"ח 7315/15 - אוסמה גית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 7315/15

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
אוסמה גית

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31(א)(2) וסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב]
תשמ"ד-1984

עו"ד ח'אלד יאסין

בשם המבקשת:

עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

בשם המשיבה:

פסק-דין והחלטה

א. בקשה לעריכת משפט חוזר לפי סעיף 31(א)(2) וסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. המבקש הורשע בהיעדרו בעבירות תעבורה במסגרת שני כתבי אישום נפרדים:

הרשעתו הראשונה נסבה על עבירות של נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, שעבר לכאורה ביום 27.2.06 (להלן האישום הראשון); ביום 25.9.06 הרשיע בית המשפט לתעבורה בעכו (השופט י' בכר) את המבקש בביצוע עבירות אלה, וגזר עליו קנס בגובה 2,000 ₪, פסילת רישיון למשך עשרה חודשים וכן פסילה על תנאי של חודשיים למשך שנתיים.

הרשעתו השניה של המבקש נסבה על עבירה של נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף שביצע לכאורה ביום 5.3.09 (להלן האישום השני); ביום 19.10.09 הרשיע בית המשפט לתעבורה בעכו (השופט י' בכר) את המבקש בביצוע עבירה זו, וגזר עליו קנס בגובה 1,500 ₪, פסילת רישיון למשך שנתיים וכן פסילה על תנאי של ארבעה חודשים למשך שנתיים.

ב. לעניין האישום הראשון, עיון בנתוני כניסות ויציאות של משרד הפנים מעלה, כטענת המבקש, כי במועד המיוחס לביצוע העבירות נשוא אישום זה לא שהה המבקש בגבולות הארץ, ומכאן נדמה כי מעיקרא נפלה טעות בזיהוי. מכאן, ביקשתי ביום 29.2.16 את הסכמת המשיב לזיכוי המבקש מעבירה זו, בהתאם לסעיף 31(ד) לחוק בתי המשפט, הקובע כך:

"נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא או הרכב כאמור, רשאי, בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה, להורות על זיכוי של נידון אם נוכח כי נתקיימה אחת העילות למשפט חוזר כאמור בסעיף קטן (א), אך לאור נסיבות הענין אין תועלת בקיומו של משפט חוזר."

ביום 13.3.16 נתן המשיב את הסכמתו, תוך שהדגיש שאין בהסכמה זו כדי לותר על טענותיו לעניין השיהוי שנפל בהעלאת טענות המבקש נגד הרשעתו באישום זה כעשור לאחר ההרשעה. מכאן, בהתאם לסמכות המוקנית לי מכוח סעיף 31(ד) לחוק, וחרף טענת השיהוי שאינה נטולת ממש, אני מוצא לזכות את המבקש מעבירה זו (ראו לעניין דומה: מ"ח 8114/12 כהן נ' מדינת ישראל (2013)); ובהתאם, מבוטל העונש שהושת על המבקש בגין הרשעתו בעבירה זו כאמור מעלה.

ג. לעניין האישום השני, לטענת המבקש, במועד ביצוע עבירה זו אמנם פקע תוקף רשיונו הישראלי אולם עמד בתוקף רישיון נהיגה איטלקי בינלאומי שהחזיק, שאף הציגו בפני שופט התנועה. לטענת העותר, כיון שהיה באותה העת תושב איטליה – נוכח יציאתו ללימודים בשנת 1993 – ולא תושב ישראל, הרישיון האיטלקי הוא שקובע לעניין היותו בעל רישיון נהיגה בתוקף; וזאת מכוח תקנה 567(א) לתקנות התעבורה, הקובעת כי "מי שאינו תושב ישראל... ובידו רישיון נהיגה זר בר תוקף, יראו אותו כבעל רישיון נהיגה זר תוקף בישראל...". בהמשך לכך נטען, כי תושבותו האיטלקית של המבקש נלמדת מכך שהוא מתגורר באיטליה במשך 22 שנה, יחד עם אשתו האיטלקייה ושני ילדיו שנולדו באיטליה; ומכך שהביטוח הלאומי בישראל מגדיר את המבקש כמי שאינו תושב ישראל החל משנת 1993. מטעמים אלה ולשם מניעת עיוות דין לו טוען המבקש, מתבקש בית משפט זה להורות על קיומו של משפט חוזר בעניינו של המבקש ולזכותו מהעבירה בה הורשע.

ד. המדינה מתנגדת לבקשה לעניין עבירה זו. נטען, כי היה בידי המבקש להעלות טענותיו בהקשר זה בפני בית המשפט לתעבורה בשעתו, ואילו הוא נמנע במסגרת בקשה זו מהצגת טעם של ממש מדוע לא עשה כן. בהמשך לכך נטען, כי לפי נתוני מרשם האוכלוסין מוגדר המבקש, אז כן עכשיו, כתושב ישראל, והנטל להראות אחרת רובץ עליו; אילו רצה המבקש להוכיח כי לא היה תושב ישראל בשעתו, היה עליו לעשות כן בהליך העיקרי בבית המשפט לתעבורה בעכו בשעתו.

ה. אין בידי לקבל את הבקשה לעניין האישום השני. המבקש הורשע בביצוע העבירה נשוא אישום זה לפני למעלה מ-6 שנים. כפי שציינה המדינה, רישומו של המבקש במרשם האוכלוסין מעלה כי הוא רשום כתושב ישראל (אף שאציון כי בביטוח הלאומי הוא רשום כמי שאינו תושב ישראל, ואולי שם טרח בעניין זה בהקשר לתשלומים). הידרשות לטענתו

כי למעשה היה תושב איטליה בעת העבירה נשוא האישום השני מצריכה בירור עובדתי; מקומו של בירור זה היה בפני הערכאה הדיונית, עת התנהל ההליך המקורי, ושעה שהמבקש לא העלה טעם ממשי מדוע נמנע מכך כשהדרך היתה פתוחה, לא מצאתי כי יש בטענותיו דהאידינא להצדיק קיומו של משפט חוזר בסוגיה זו.

ו. הבקשה מתקבלת איפוא חלקית בהתאם לאמור בפסקה ב'; אני מזכה את המבקש מהעבירות בהן הורשע ביום 25.9.06: נהיגה ללא רשיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970. בהתאם, מבוטל העונש שהושת כאמור על המבקש בגין עבירות אלה. אשר להרשעתו מיום 19.10.09, זו נותרת בעינה מן הטעמים שפורטו מעלה.

ניתן היום, ד' באדר ב' התשע"ו (14.3.2016).

המשנה לנשיאה
